

naturalizmusból való kiábrándulásnak természetes következménye arra az utatérés, ahol a természet-másolás gyakran durva ihletlenségét a művészet és a képzelet stilizációi eszményítik és színesítik. Ez az út egy új romanticizmus, amely olyan bálványokat, hősöket és mártirokat, tündéreket és boszorkányokat elevenít meg, amelyeket a XX. század emberének képzelete és erkölce álmodik.

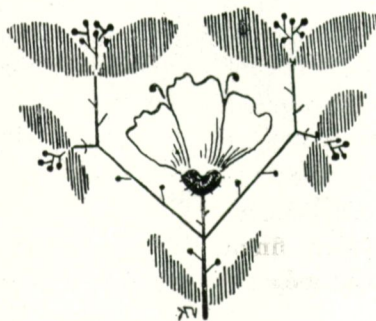
□ A fejlődés tehát túlélte már a magyar berlini ifjúságot, mely Hatvani Lajos közgazdasági vezérsége alatt Alfred Kerres lírai kritikákat és Peter Altenberg szolgái hatása alatt született hangulatszilvánkokat vet papírra ezen bátor cím alatt „A hogy én látom”.

□ Az impresszionizmus az irodalomban csak átmenetet

képezhet egy zárt exakt irányzathoz, mert az irodalom a kompozicionális tökéletességben a jól, teljesen és igazán megcsináltság által alakulhat ki csak igazán művészetté.

□ A modern regény klaszikusai Flaubert „Madam Bovary”-ja, Stendhal „Rouge et Noir”-ja, Dickens „David Copperfield”-je, Gottfried Keller „Grüner Heinrich”-je, Thomas Mann „Budendrook”-ja, mindannyi verejtékes gondosság, stiláris és kompozicionális teljesség mesterművei, amelyeknek nem szakadozott lelki és érzeki lihegések, hanem teljesen kiformált érzelmi és cselekvésbeli tényállások alkotják meg azt a valóságban vagy álmokban átélt eseményt. erényt vagy bűnt, amelyet az író tárgyul választott.

HALMI BÓDOG.

Veres Károly rajza

Az élet-csúcsokon.

*Az élet-csúcsokon
majd a végtelenségbe
merülhet szemem,
azt hittem . . .*

*És mikor fönnálltam
s láttam az egész élet
tartalmatlanságát
a lelkem fáj.*

*Megértettem, szétnézve,
ott az élet-csúcsokon,
hogy hiába minden.*

*És ez a megértés is —
Győzelem.*

H. Halmy István.

Én kedvelem . . .

*Én kedvelem a csendes őszi tájat.
Midőn előtt mindent a néma bánat
S szelid sugár rezg hulló lombokon,
Ugy érzem, e kép lelkemmel rokon.*

*Nekem legszebb a csendes, méla dal,
Mely nem hivalgó, durva, vagy szilaj.
Ugy érzem elmerengve ily dalon,
A lelkem halk sirását hallgatom.*

*Emberben az szívemnek jó barát,
Ki szentnek tartva rejti bánatát;
Nem szól, de bús nézése, mosolya.
Ugy érzem, ő sorsom osziályosa.*

Szalay Mihály.